

РЕШЕНИЕ

№ 298

гр. Пловдив, 15.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20225001000237 по описа за 2022 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №260040/08.02.2022г., постановено по търг.д. №699/2020г. по описа на окръжен съд П., О.П. е осъдена да заплати на „Т.б.*” АД – гр.С., ЕИК ***** сумата от **53 724,70лв.**, предявена частично от общо дължимата сума от 107 449,39лв., представляваща дължим остатък от размера на учредена от О.П. Гаранция №2 за 200 000лв. със сключен на 10.06.2011г. между „Т.б.*” АД – гр.С. и О.г.ф. за малки и средни предприятия (с правопреемник О.П.) към О.П. Рамков договор за реда и условията, при които ще се предоставят кредити на малки и средни предприятия при гарантиране на 50 на сто по кредити, предоставени целево на малки и средни предприятия, но не повече от 200 000лв. и издадена въз основа на него Гаранция №2 в размер на 200 000лв., издадена по Протокол №30 от 08.07.2011г. от заседание на Съвета за управление на Пловдивски О.г.ф., избран с Решение №15, взето с Протокол №2 от 31.01.2008г. на Общински съвет – П., която гаранция обезпечава част от размера на усвоената главница по сключен договор за кредит №*****/01.07.2011г. между „Т.б.*” АД – гр.С. и кредитополучателя „А.Г.” ЕООД – гр.П., ЕИК *. О.П. е осъдена да

заплати на „Т.б.*” АД – гр.С., ЕИК ***** сумата от 2 499лв. за извършени съдебни разноси.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от ищеца О.П.. Изразено е несъгласие с изводите на окръжния съд за манифестирана воля на общината за поето към банката задължение, обосновано с решение №101, взето с протокол №5/15.03.2012 на Общински съвет гр. П., тъй като Общинският съвет не представлява О.П., не страна по сключения рамков договор, не е компетентен за разходване на средства във връзка с поетите задължения. На следващо място се твърди необоснованост на изводите на съда, за липса на погасителна давност, като оплакването е, че неправилно е прието, че началният момент на погасителната давност е влизането в сила на 05.12.2020г. на решение, с което е приключило производство по несъстоятелност на кредитополучателя по договора за банков кредит - „А.Г.” ЕООД. Твърди се, че погасителната давност е започнала да тече на 24.10.2013г., когато банката предявява издадената гаранция пред О.П., с писмо, вх.№13Б257/24.10.2013г., съответно е изтекла на 24.10.2018г. Твърди се, че тъй като О.П. не е страна в изпълнителните производства и в производството по несъстоятелност не е била налице пречка за предявяване на иска основаващ се на гаранцията след датата на първоначалното ѝ предявяване – 24.10.2013г. Наведени са доводи за липсата на основания за спиране или прекъсване на давността от тази дата. Твърди се, че предявяването на иска от банката е било допустимо с оглед твърдението на ищеца за съществуване на изискуемо притезание още с предявяване на гаранцията, а заведените изпълнителни дела и производството по несъстоятелност не биха довели до недопустимост на такъв иск нито преждевременно заведен, а биха запазили правата на ищеца, прекъсвайки погасителната давност. С въззивната жалба не са предявените доказателствени искания. Въззивникът претендира сторените по делото разноси.

Ответник - жалбата „Т.б.*” АД в представения отговор по чл.263 ал.1 от ГПК, оспорва изцяло предявената жалба. Не предявява доказателствени искания. Въззиваемата страна не претендира сторените пред въззивната инстанция разноси.

Подадената въззивна жалба е допустима, като депозирана в

законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Апелативният съд, след като съобрази оплакванията, изложени в жалбите и доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл.271 от ГПК и след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл.235 от ГПК прие за установено следното:

Предмет на обжалване в настоящия процес е валидно и допустимо решение.

Производството пред Окръжен съд – П. е образувано по предявени при условието на евентуалност осъдителни иски с правно основание чл.288 от ТЗ, във вр. с чл.79 ал.1, пр.1 от ЗЗД и евентуален – чл.82 от ЗЗД, във вр. с чл.79 ал.1, пр. второ от ЗЗД.

Ищецът в първоинстанционното производство „Т.б.“ АД основава претенциите си на наличието на договорни отношения между страните. Твърди се, че на 10.06.2011г. между ищеца и О.г.ф. за малки и средни предприятия (Фонда) към О.П. е сключен рамков договор, регламентиращ реда и условията, при които ще се предоставят кредити на малки и средни предприятия. В съответствие с чл.2 от него Фондът е поел задължение в случай на неизпълнение на такъв кредит да покрие 50 на сто от сумата по главницата, но не повече от 200 000лв., за което издал гаранция №2 по протокол № 30/08.07.2011г. С нея гарантирал поетите от „А.Г.“ ЕООД – гр.П., ЕИК ***** задължения по сключен с ищеца договор за кредит №0757.0611 от 01.07.2011г, по който Банката предоставила кредит под формата на кредитна линия за сумата от 288 000 евро, като гаранцията била до размера от 200 000лв., платими в срок до 15 дни от първо писмено поискване от страна на Банката, деклариращо неизпълнение на търговското дружество. Крайният срок за издължаване на кредита бил 25.08.2012г. с възможност за удължаване с по една година до 25.06.2016г. В полза на ищеца били уговорени обезпечения - учредени договорни ипотeki върху два поземлени имота на дружеството в гр. П., с идентификатор ***** и в гр. Б., с идентификатор *. С Анекс №1 от 24.07.2012г. били спрени последващи усвоявания от лимита и кредитополучателят се задължил да намали остатъка по главницата и издадените банкови гаранции с по 300 евро месечно считано от 25.07.2012г. до 25.06.2013г, включително.

С писмо от ответника, изх. №XVI -1 от 30.03.2012г., Банката била уведомена, че Фондът е закрит на 01.04.2012г. с решение №101, взето с протокол №5 от 15.03.2012г. на Общински съвет – П., като ответникът поема издадените гаранции. В този смисъл ответната община е правопреемник на Фонда и на това основание, с писмо от 24.10.2013г., ищецът я информирал, че задълженията по договора за кредит, сключен с „А.Г.” ЕООД, били обявени за предсрочно изискуеми, поради преустановяване на изпълнението им и на това основание претендира плащане по гаранцията. В писмото били посочени предприетите изпълнителни действия от страна на ищеца, в резултат на които в негова полза била издадена заповед за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист от 08.10.2013г. по гр.д. № 15850/2013г. на Районен съд – П.. С писмо от 08.11.2013г. общината уведомила ищеца, че претенцията ѝ е преждевременно предявена, тъй като съгласно изискването на чл.15 от рамковия договор не били предприети всички предвидени в гражданското законодателство процедури по принудително събиране на сумата, обезпечена с поетата гаранция. При този отговор, ищецът реализирал през 2014г. публични продажби на ипотеките в негова полза имоти по изп. дело №***/2014г по описа на ЧСИ Д. Н., с район на действие ОС-Б. и след това и по изп. дело №***/2014г. по описа на ЧСИ Т. Л., с район на действие ОС-П., както и други действия, в резултат на които размерът на дълга по договора за кредит се редуцирал до 109 875,75 евро. Спрямо „А.Г.” ЕООД било открито производство по несъстоятелност през 2014г. по т.д. №823/2014г. по описа на ОС-П., в което ищецът предявил вземанията си те били приети. С решение от 13.10.2016г. съдът по несъстоятелност обявил длъжника в несъстоятелност и спрял производството поради липса на достатъчно имущество за покриване на начални разноси за воденето му. При това положение ищецът, с писмо от 09.08.2017г., отправил отново искане до ответника за изплащане на гаранцията. Последвал отказ, отново с мотива, че не са изпълнени условията на чл.15 от рамковия договор, тъй като, според Общината, спирането на производството по несъстоятелност само по себе си не означавало липса на имущество на търговското дружество. Поради отказа ищецът предплатил необходимите разноси за възобновяване на производството по несъстоятелност и същото било възобновено. Извършило се осребряване, разпределяне на получените суми, масата на несъстоятелността била изчерпана и било насрочено заключително събрание на кредиторите. Ищецът

за трети път предявил пред ответника претенция за заплащане на гаранцията с писмо с вх. № 13Б257/4/ от 03.07.2020г., но той отказал да плати, тъй като вече била изтекла петгодишната погасителна давност, с начален момент 2013г., когато Банката за първи път била предявила своята претенция. Ищецът твърди, че изискуемостта е настъпила с изпълнение на всички договорени с чл.15 от Рамковия договор предпоставки, а именно, от ищеца са представени всички документи, удостоверяващи, че вземането му по договора за кредит с кредитополучател „А.Г.” ЕООД не е погасено макар да са били предприети всички предвидени в закона действия по принудително му събиране. Предвид липсата на плащане от ответника, искането, с което е сезиран съдът, е да се постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **53 724,70лв.**, предявена частично от общо дължимата сума от 107 449,39лв., представляваща учредена от ответника гаранция със сключен на 10.06.2011г. между ищеца и О.г.ф. за малки и средни предприятия (с правопреемник О.П.) към О.П. Рамков договор за реда и условията, при които ще се предоставят кредити на малки и средни предприятия при гарантиране на 50 на сто по кредити, предоставени целево на малки и средни предприятия, но не повече от 200 000лв. и Гаранция №2, издадена по Протокол №30/08.07.2011г. от заседание на Съвета за управление на Пловдивски О.г.ф., избран с Решение №15, взето с Протокол №2 от 31.01.2008г. на Общински съдет – П., която гаранция обезпечава главницата по сключен договора за кредит №0757.0611/01.07.2011г. между „Т.б.” АД – гр.С. и кредитополучателя „А.Г.” ЕООД – гр.П., ЕИК *****.

При условията на евентуалност, ако главният иск бъде отхвърлен, ищецът предявява частична претенция за обезщетение за вреди, които са пряка и непосредствена последица от пълното неизпълнение на рамковия договор, в същия размер - 53 724,70лв., предявена частично от общо дължимата сума от 107 449,39лв., равняващи се на горепосочената сума, която произтича от пълното неизпълнение на Рамков договор от 10.06.2011г., издадена Гаранция №2 по протокол №30/08.07.2011г. и настъпило правопреемство между ОГФМСП към О.П..

В постъпилия в срока по чл.367 ал.1 от ГПК отговор на исковата молба и по реда на чл.373 от ГПК отговор на допълнителна искова молба ответникът оспорва изцяло предявения иск, както по основание, така и по размер. Относимите за въззивното производство възражения по

основателността на иска се съдържат във въззивната жалба, посочени по-горе.

След преценка на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, поотделно и в тяхната съвкупност, и като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата и отговора, настоящата инстанция намира обжалваното решение за правилно като краен резултат.

Настоящата инстанция намира за неправилно приетото от първоинстанционния съд, че предвид обстоятелствата, които са изложени от ищеца в исковата молба и в допълнителната искова молба, то ищецът е предявил един единствен иск, който е за това да бъде осъдена ответната община да му плати парична сума, представляваща претърпяна от ищеца вреда на договорно основание, като е определена правна квалификация на един иск по чл.82 от ЗЗД във връзка с чл.79 ал.1 от ЗЗД. Така приетото от съда противоречи на диспозитивното начало, визирано в чл.6 ал.2 от ГПК. Ищецът е предявил при условието на евентуалност два иска. Главният иск е за реално изпълнение и намира правна квалификация в разпоредбата на чл.79 ал.1, пр.1 от ЗЗД – ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнението /заедно с обезщетение за забава/. Евентуалният иск е за обезщетение за неизпълнение, изразяващо се в претърпяна загуба и намира правна квалификация в разпоредбата на чл.82, пр. първо от ЗЗД, във вр. с чл.79 ал.1, пр. второ от ЗЗД.

По поредността на предявяването им на първо място следва да се разгледа главният иск – по чл.79 ал.1, пр.1 от ЗЗД. Независимо от неправилната правна квалификация, то крайните изводи на окръжния съд следва да бъдат споделени изцяло. Това се налага от анализа на установената пред него фактическа обстановка, с нищо ново непроменена и пред настоящата инстанция по същество, при което и съобразявайки разпоредбата на чл.272 от ГПК въззивната инстанция изцяло възприема фактическата обстановка, възпроизведена в мотивите на първоинстанционния съд относно правопораждащите вземането юридически факти.

Не са спорни в първоинстанционното производство, както и в настоящето, фактическите обстоятелства, изложени в исковата молба, относно развитието на правоотношенията между страните, произтичащи от рамков договор от 10.06.2011г. Рамков договор за реда и условията, при

които ще се предоставят кредити на малки и средни предприятия при гарантиране на 50 на сто по кредити, предоставени целево на малки и средни предприятия, но не повече от 200 000лв. е сключен между и О.г.ф. за малки и средни предприятия /ОГФМСП/ към О.П., чиито правопреемник е О.П. и ищеца – „Т.б.*“ АД. Съгласно очертания предмет на договора, същият е сключен с цел регламентиране отношенията между страните по повод гарантиране от страна на Фонда на кредити, които банката ще предоставя на малки и средни предприятия. Съгласно чл.2 от рамковия договор Фондът ще покрива част от кредитния риск, като обезпечава 50 на сто от сумата по главницата по кредита, като максималният размер на гаранцията не може да надвишава сумата от 200 000лв. Издадена е Гаранция №2 по Протокол №30/08.07.2011г. от заседание на Съвета за управление на Пловдивски О.г.ф., избран с Решение №15, взето с Протокол №2 от 31.01.2008г на Общински съвет – П.. С нея Фондът, съгласно рамковия договор от 10.06.2011г. гарантира отговорността си пред банката в рамките на общата сума от 200 000лв. да плати в срок от 15 дни при първо писмено поискване, при положение че „А.Г.“ ООД не е изпълнил задълженията си по договор за кредит, суми в рамките на 200 000лв.

Няма спор, че с Решение №101, взето с протокол №5/15.03.2012г. на Общински съвет П. /приложено като доказателство/ ОГФМСП е закрит, считано от 01.04.2012г., за което банката е уведомена с писмо с изх. дата 30.03.2012г.

Няма спор, а и от приложените по делото доказателства, включително и от допуснатата съдебносчетоводна експертиза, се установява, че „А.Г.“ ООД, в качеството си на кредитополучател по договор за банков кредит от 01.07.2011г., не е изпълнил задължението си за погасяване на кредита. При това неизпълнение банката е реализирала правата си по реда на заповедното производство и се е снабдила със заповед за изпълнение на парично задължение №9759/07.10.2013г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. №15850/2013г. на РС П..

С писмо с вх.дата 24.10.2013г., ищецът е информирал О.П., че задълженията на кредитополучателя по договора за кредит, сключен с „А.Г.“ ЕООД, не са изпълнени, обявени са за предсрочно изискуеми, като са описани предприетите действия – снабдяване със заповед по чл.417 от ГПК и

предприетите принудителни изпълнителни действия. В това писмо се съдържа изявление за изпълнение на поетата гаранция. В отговор на това искане, с писмо от 08.11.2013г. общината уведомява ищеца, че претенцията е преждевременно предявена, тъй като съгласно изискването на чл.15 от рамковия договор не били предприети всички предвидени в гражданското законодателство процедури по принудително събиране на сумата, обезпечена с поетата гаранция. Ищецът е реализирал ипотечното си право, предвидено като обезпечение в договора за банков кредит по изп. дело №***/2014г. по описа на ЧСИ Д. Н., с район на действие ОС-Б. и по изп. дело №***/2014г. по описа на ЧСИ Т. Л., с район на действие ОС-П., при които е редуциран размерът на дълга по договора за кредит. Представени са доказателства, а и видно от данните по партидата на „А.Г.” ЕООД в ТР, с решение №414/13.10.2016г. по т.д. №823/2014г. по описа на ОС П., вписано в ТР на 18.10.2016г., дружеството е обявено в неплатежоспособност и е открито производство по несъстоятелност по реда на чл.630 ал.1 от ТЗ. Ищецът е предявил вземанията си в производството по несъстоятелност и те са включени в Списъка на приетите предявени вземания /т.3/, одобрен от съда по несъстоятелността. Производството по несъстоятелност е спирано по реда на чл.632 от ТЗ, като след първото спиране с решение от 13.10.2016г., с уведомление с вх. дата 09.08.2017г., ищецът отново е отправил искане до ответника за изпълнение на поетата гаранция. Уведомлението съдържа описание на предприетите изпълнителни действия, както и описание на приложените доказателства. Последвал е отказ, обективизиран в писмо с изх. дата 24.08.2017г., с аргументи, че не са изпълнени условията на чл.15 от рамковия договор, тъй като, според Общината, спирането на производството по несъстоятелност само по себе си не означавало липса на имущество на търговското дружество. С решение №339/21.06.2019г. производството по несъстоятелност на „А.Г.” ЕООД е възобновено, като видно от съдебния акт разноските са предплатени от „Т.б.*“ АД. След изчерпване на възможностите по осребряване масата на несъстоятелността, производството по несъстоятелност е приключило с решение №260037/28.09.2020г. Със същото, по реда на чл.735 от ТЗ, е прекратено производството по несъстоятелност на „А.Г.“ ЕООД и е постановено заличаване на длъжника. Решението е влязло в сила на 05.12.2020г., обявено в ТРРЮЛНЦ на 22.12.2020г. Преди прекратяване на производството по несъстоятелност, с уведомление с вх.дата

03.07.2020г., ищецът отново е поискал изпълнение на поетата гаранция. Последвал е отказ, обективиран в писмо с изх. дата 28.08.2020г., но този път с аргументи за изтекла погасителна давност, считано от 24.10.2013г., когато банката за пръв път е предявила претенцията си за изпълнение на поетата гаранция.

От тук, при така описаната безспорна фактическа обстановка, произтича първият спорен по делото въпрос – погасено ли е вземането на ищеца по давност и по-конкретно – кой е началният момент, от който би започнала да тече погасителната давност. Отговор на този въпрос се съдържа в клаузата на чл.15 от рамковия договор. Клаузата регламентира по изчерпателен начин условията за изплащане на гаранцията, а те са: банката да не е могла да събере обезпечената с гаранцията сума – изцяло или част от нея; банката да е предприела всички предвидени в гражданското законодателство процедури по принудително събиране на сумата, обезпечена с гаранцията по договора – реализация на предоставените от кредитополучателя обезпечения по договора за банков кредит, както и на друго имущество на кредитополучателя. Институтът на погасителната давност е обусловен от изискуемостта на вземането. Т.е. – началният момент на погасителната давност започва да тече от момента, към който вземането е станало изискуемо. А съгласно клаузата на чл.15 от договора, вземането става изискуемо след като банката е предприела всички предвидени в гражданското законодателство процедури по принудително събиране на сумата. Банката е предприела реализация на предоставените от кредитополучателя обезпечения по договора за банков кредит, чрез изпълнителните производства. Предприето е и реализация на изпълнение по отношение на друго имущество на кредитополучателя в рамките на производството по несъстоятелност, като банката е предявила вземането си, а е и предплатила разноските за възобновяване на производството по несъстоятелност, за да се открие възможността за осребряване на друго имущество на кредитополучателя. Всички възможности за принудително събиране на вземането са изчерпани с прекратяване на производството по несъстоятелност с решението на съда по несъстоятелността, влязло в сила на 05.12.2020г. От този момент вземането е станало изискуемо и от този момент започва да тече погасителната давност, както правилно е приел и първоинстанционният съд, като изводите в тази насока се възприемат изцяло от настоящата инстанция. Иск, предявен преди

тази дата би бил допустим, както се сочи във въззивната жалба, но същият би бил неоснователен, доколкото вземането не би било изискуемо. Искът е предявен на 03.11.2020г. и с оглед разпоредбата на чл.235 ал.3 от ГПК същият се явява основателен. Ето защо не може да се възприеме тезата на жалбоподателя, че погасителната давност е започнала да тече на 24.10.2013г., когато банката предявява издадената гаранция пред О.П., с първото писмо, вх. №13Б257/24.10.2013г. и съответно е изтекла на 24.10.2018г. Фактът, че О.П. не е страна в изпълнителните производства и в производството по несъстоятелност не променя този извод. Цитираното във въззивната жалба решение №200/22.12.2014г. по т.д. №4529/2013г. на ВКС, първо т.о. не съответства на настоящата хипотеза.

Следващият спорен въпрос, очертан с предметните предели на въззивната жалба, е относно това - налице ли е обвързващо общината действие на решение №101, взето с протокол №5/15.03.2012 на Общински съвет гр. П.. Въззивникът отрича такова обвързващо действие с доводи, че Общинският съвет не представлява О.П., не страна по сключения рамков договор, не е компетентен за разходване на средства във връзка с поетите задължения. На първо място тук следва да се посочи, че съгласно чл.58а от ЗМСМА, по решение на общинския съвет в общината може да се създаде О.г.ф. за малки и средни предприятия, като средствата в общинските гаранционни фондове за малки и средни предприятия се използват за покриване на част от кредитния риск в размер до 80 на сто от стойността на кредитите. Следователно общинският съвет е органът, който взема решение за създаване на ОГФМСП, съответно – това е и органът, в чиито правомощия е да вземе решение за закриване на такъв тип административно организационно звено. С въпросното решение №101, взето с протокол №5/15.03.2012 на Общински съвет гр. П., по т.2 е взето решение за закриване, считано от 01.04.2012г. на Пловдивски О.г.ф. за малки и средни предприятия. В т.2.2 от същия е взето изрично решение за запазване на дадените гаранции на „А.Г.“ ООД в размер на 200 000лв. при същите условия, като дава съгласие О.П. да поеме гаранциите. Това решение е намерило отражение и в писмото от 30.03.2012г., изходящо от общината и адресирано до „Т.б.*“ АД. В същото изрично е посочено, че О.П. поема издадените от фонда гаранции. Съгласно чл.18 от ЗМСМА, Общинският съвет е орган на местното самоуправление. Съгласно чл.20 от ЗМСМА, Общинският съвет *определя политиката за*

*изграждане и развитие на общината във връзка с осъществяването на дейностите по чл.17, както и на други дейности, определени със закон. А дейностите по чл.17 от ЗМСМА, които законът е предоставил в компетентността на органите на местно самоуправление, са да решават самостоятелно всички въпроси от местно значение относно общинското имущество, общинските предприятия, общинските финанси, данъци и такси, общинската администрация и др. Решение №101 по протокол №5/15.03.2012 на Общински съвет гр. П. е взето на основание чл.21 ал.1, т.8, т.23 и ал.2 от ЗМСМА. В правомощията на Общинския съвет съгласно чл.21, т.8 от ЗМСМА е именно да приема решения за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество, а съгласно т.23 – да решава и други въпроси от местно значение, които не са от изключителната компетентност на други органи. Съгласно ал.2 на чл.21 от ЗМСМА, в изпълнение на правомощията си по ал.1 общинският съвет приема правилници, наредби, инструкции, *решения*, декларации и обръщения. Следователно Решение №101 по протокол №5/15.03.2012 е взето в рамките на компетентността на Общински съвет гр. П. и като взето от орган на местното самоуправление това решение и изпълнението му обвързва О.П.. В този смисъл несъстоятелни и несъответстващи на правните норми са доводите на жалбоподателя, че с въпросното решение не е манифестирана воля на общината за поето към банката задължение.*

С оглед изложеното и доколкото не е спорен размерът на задължението на общината, установен и от приетото заключение от допуснатата при първоинстанционното разглеждане на делото съдебносчетоводна експертиза, предявеният частично с исковата молба главен иск за реално изпълнение – чл.79 ал.1, пр.първо от ЗЗД, се явява основателен. При основателност на главния иск не следва да се пристъпва към разглеждане на евентуално предявения.

Ето защо, независимо от неправилната правна квалификация, обжалваното решение, като правилно, като краен резултат, следва да бъде потвърдено, при което въззивната жалба се явява неоснователна.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, П.ският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260040/08.02.2022г., постановено по търг.д. №699/2020г. по описа на окръжен съд П., с което О.П. е осъдена да заплати на „Т.б.*” АД – гр.С., ЕИК ***** сумата от **53 724,70лв.**, предявена частично от общо дължимата сума от 107 449,39лв., представляваща дължим остатък от размера на учредена от О.П. Гаранция №2 за 200 000лв. със сключен на 10.06.2011г. между „Т.б.*” АД – гр.С. и О.г.ф. за малки и средни предприятия (с правопреемник О.П.) към О.П. Рамков договор за реда и условията, при които ще се предоставят кредити на малки и средни предприятия при гарантиране на 50 на сто по кредити, предоставени целево на малки и средни предприятия, но не повече от 200 000лв. и издадена въз основа на него Гаранция №2 в размер на 200 000лв., издадена по Протокол №30 от 08.07.2011г. от заседание на Съвета за управление на Пловдивски О.г.ф., избран с Решение №15, взето с Протокол №2 от 31.01.2008г. на Общински съвет – П., която гаранция обезпечава част от размера на усвоената главница по сключен договор за кредит №0757.0611/01.07.2011г. между „Т.б.*” АД – гр.С. и кредитополучателя „А.Г.” ЕООД – гр.П., ЕИК ***** и О.П. е осъдена да заплати на „Т.б.*” АД – гр.С., ЕИК ***** сумата от 2 499лв. за извършени съдебни разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____